

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
МИНИСТЪР НА ВЪНШНИТЕ РАБОТИ

КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД
Вх. № 35 КД 16/16г.
Дата 20.02.17г.

Изх. № 10-00-2

На Ваш Изх. № 27-КД / 19.01.2017 г.

ДО
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

СТ А Н О В И Щ Е

О Т

РАДИ НАЙДЕНОВ

МИНИСТЪР НА ВЪНШНИТЕ РАБОТИ

П О

КОНСТИТУЦИОННО ДЕЛО № 16 / 2016 г.

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН ПРЕДСЕДАТЕЛ,

УВАЖАЕМИ ГОСПОЖИ И ГОСПОДА КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

С определение на Конституционния съд от 19 януари 2017 г. Министерството на външните работи е конституирано като заинтересована страна по конституционно дело № 16 от 2016 г., образувано по искане на главния прокурор на Република България по реда на чл. 149, ал. 1, т. 2 и т. 4 от Конституцията.

Главният прокурор оспорва разпоредбите на чл. 84, ал. 6 и ал. 8 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР). Според него те противоречат на чл. 4, чл. 56, чл. 120 и чл. 127 от Конституцията, както и на чл. 1 от Протокол № 1 към Конвенцията за правата на човека и основните свободи на Съвета на Европа ("Европейска конвенция", „ЕКПЧ"). В искането се твърди, че „разпореждането на прокуратурата с вещи извън наказателния процес“ не попада в нито едно от правомощията, посочени в чл. 127 от Конституцията. Главният прокурор счита, че оспорените разпоредби превръщат прокурора в „своеобразен верификатор на органите на изпълнителната власт“ и в „самостоятелен решаващ орган“ – нетипични роли на прокурора, както и че прилагането на чл. 84 от ЗМВР може да ограничи и засегне, „в някои случаи за неопределено време“, правомерно придобити вещни права.

В рамките на своите правомощия и в качеството на заинтересована страна Министерството на външните работи изразява следното становище по отношение на съответствието на чл. 84 от ЗМВР с чл. 1 от Протокол № 1 към Европейската конвенция, с практиката на Европейския съд по правата на човека и с общопризнатите норми на международното право.

По отношение на предмета на контрол за конституционносъобразност следва да се отбележи, че в искането на Главния прокурор се твърди, *inter alia*, че уредбата на чл. 84 ЗМВР не е в съответствие и с чл. 1 от Допълнителния протокол към Европейската конвенция (така т. III на стр. 8 от Искането). С оглед обаче на систематичното място на този текст сред мотивите на искането, обосновано може да се приеме, че предмет на контрол следва да бъдат единствено и само разпоредбите на ал. 6 и ал. 8 на процесната разпоредба - чл. 84 ЗМВР. В подкрепа на това заключение е и Определението от 19 януари 2017 г. на Конституционния съд (КС) за допускане за разглеждане по същество на отправеното искане. В своята практика КС многократно се позовава на чл. 22, ал. 1 от Закона за Конституционен съд (ЗКС), съгласно който с решението си съдът се произнася *само по направеното искане*, като внимателно следи за предмета на разглежданите дела (така напр. решение № 6 от 22 април 1993 г. по к.д. № 4 от 1993 г.). Това е така и при оспорване на целия нормативен акт – закон, и тогава КС не може да се произнесе по отделни негови неоспорени с искането конкретни разпоредби (така решение № 13 от 13 октомври 2012 г. по к.д. № 6/2012 г.).

На следващо място, на основание чл. 22, ал. 1, изр. 2 от ЗКС, КС не е ограничен в рамките на изрично посоченото в искането *основание* за несъответствие (напр. решение № 11 от 4 октомври 2016 г. по к.д. № 7/2016 г.; решение № 6 от 13 юни 1995 г. по к.д. № 7 от 1995 г.). В този смисъл е и трайната практика на КС, който изрично постановява: „Съдът не е ограничен с посоченото основание за неконституционносъобразност, но той се произнася само по направеното искане” (решение № 9 от 20 юни 1996 г. по к.д. № 9 от 1996 г.). Нещо повече, КС трябва служебно-правно да квалифицира обстоятелствата и фактите, изложени в искането (определение от 29 септември 1992 г. по к.д. № 26 от 1992 г.). Предвид посоченото и при позоваването в петитума на искането на т. 4 на ал. 1 на чл. 149 от Конституцията на Република България, прегледът на двете оспорени разпоредби на чл. 84 ЗМВР следва да обхване не само чл. 1 на Протокол № 1 към ЕКПЧ, но и другите права и свободи, регламентирани в ЕКПЧ и практиката на Европейския съд по правата на човека, включително, но не само и чл. 6 от ЕКПЧ, а също така и общопризнатите норми на международното право.

Оспорената разпоредба на ал. 6 на чл. 84 ЗМВР предвижда задължението на органите на МВР да представят *незабавно, но не по-късно от 24 часа*, изготвения протокол за изземване на вещта за утвърждаване от прокурор. С оглед на това тя няма самостоятелно действие, а има процедурен характер и представлява гаранция за правата на засегнатите лица. Същият характер има и разпоредбата на ал.

8 на чл. 84 ЗМВР, която регламентира, че ако в срок до 60 дни не постъпи молба за правна помощ или искане за връщане от държавата членка на ЕС, въвела сигнала в ШИС и/или Интерпол, вещта се връща на лицето, от което е иззета. Нормата предвижда 5-дневен срок за произнасяне на прокурора с постановление. В т. 1-3 на обсъжданата ал. 8 на чл. 84 ЗМВР изрично са регламентирани изключения от тази норма, при реализирането на които обаче процесът преминава на плоскостта на Наказателно-процесуалния кодекс. В тези хипотези се задействат гаранциите за защита на правата на лицата в наказателния процес. Необходимо е да се посочи, че в искането не се съдържат конкретни доводи в подкрепа на твърдението, че оспорените разпоредби на ал. 6 и ал. 8 на чл. 84 ЗМВР не съответстват на международния договор, по който Република България е страна. В тази част на искането вносителят е посочил само, че с прилагането на атакуваните разпоредби „може да се ограничи и засегне, в някои случаи за неопределено време, правомерно придобити вещни права”, без да сочи по какъв начин може да се прояви твърдяното противоречие. Позоваването на вещните права на лицата налага разглеждането на проявлението на принципа на неприкосновеност на частната собственост, съдържащ се в чл. 17, ал. 3 от Конституцията на Република България, защитата на правото на собственост в чл. 17, ал. 1 от Конституцията и чл. 1 на Протокол № 1 към ЕКПЧ.

Както е постановил КС разпоредбите на чл. 17, ал. 1 – 3 от Конституцията, макар и да се съдържат в нейната глава първа „Основни начала”, задължават държавата чрез законите да гарантира и защитава правото на собственост като основно право на гражданите, както и да защита неприкосновеността на частната собственост (в този смисъл решение № 15 от 21 декември 2010 г. по к.д. № 9/2010 г., решение № 17 от 12 декември 1999 г. по к.д. № 14/1999 г., решение 13/2012 г., цитирано по-горе, и др.). В своята практика КС е разгледал и съотношението на защитата на правото на собственост съгласно Конституцията и чл. 1 от Протокол № 1 към ЕКПЧ. Отбелязал е, че „макар и с различна формулировка в сравнение с чл. 17 от Конституцията, защитата на собствеността ... по съществото си е сходна” (решение 13/2012 г., цитирано по-горе). Правото на мирно използване на собствеността е прокламирано като принцип, без да се третира като абсолютно. Лишаване от имущество е допустимо, когато е в интерес на обществото и съгласно условията, предвидени в закона и общите принципи на международното право. Изисква се всяко ограничаване на ползването или отнемане на имущество да отговаря на три критерия - *законоустановеност*, *необходимост* за постигане на *легитимна цел* и *пропорционалност* (пак там).

Преди да бъде представена правната уредба на защитата на правото на собственост съгласно чл. 1 на Протокол № 1 от ЕКПЧ и практиката на ЕСПЧ по нейното прилагане, необходимо е да се припомни едно *концептуално разграничение*. Както КС вече многократно е отбелязал проверката за конституционосъобразност, която той осъществява, се „основава върху абстрактното съпоставяне на

съдържанието на оспорената законова разпоредба с предписанията на Конституцията, без да е необходимо доказване на действащото вътрешно право и съответната практика по неговото прилагане” (така решение № 11 от 4 октомври 2016 г. по к.д. № 7/2016 г.). За разлика от Конституционния съд на Република България, Европейският съд по правата на човека постановява своите решения и „изгражда изводите си въз основа на резултатите от състезателен процес, в който националната правна уредба също подлежи на доказване, наред с онези допуснати от държавите действия и бездействия, които накърняват защитаваните от КЗПЧОС права и свободи” (пак там). Това действително е така, защото в обхвата на юрисдикцията на ЕСПЧ попадат онези конкретни действия въз основа на приетата за установена от съда фактическа обстановка, които са отнесени до съда в индивидуалните жалби на гражданите и юридическите лица, за които се претендира, че нарушават разпоредбите на международния договори, по който държавата е страна. Някои конституционни съдии са имали повод да изтъкнат, че „не е работа на Конституционния съд да коментира хипотетични бъдещи отклонения от конституционните принципи” (особено мнение на съдия Ф. Димитров по т. 1 от решение № 3/2016 г. по к.д. 6/2015 г.). Конкретните обстоятелства по дадено дело следва да се съобразяват от компетентните съгласно закона органи, така „трябва да се има предвид обаче, че Конституционният съд оценява закона в неговата цялост като правна абстракция, което не изключва необходимостта органите по оспорения закон и ...съд[ът] да правят и преценка на конкретните обстоятелства по делото” (решение № 13/2012 г., цитирано по-горе).

В практиката на ЕСПЧ е прието, че разпоредбата на чл. 1 от Протокол № 1 към ЕКПЧ съдържа три отделни правила. Първото правило, което е залегнало в първото изречение на първия параграф и което е от общ характер, определя принципа на мирно ползване на притежанията. Второто правило във второто изречение на същия параграф се отнася до лишаването от притежания и го поставя под определени условия. Третото правило, съдържащо се във втория параграф, признава, че държавите имат право да контролират ползването на притежанията в съответствие с общия интерес или с оглед прилагане на закони, за осигуряване на обществен интерес. ЕСПЧ многократно е постановявал, че второто и третото правило трябва да се тълкуват в светлината на общия принцип, изложен в първото правило (вж. наред с много други дела *AGOSI срещу Великобритания*, 24 октомври 1986 г., § 48, Серия А № 108; *Еър Канада срещу Великобритания*, 5 май 1995 г., § 30, Серия А № 316-А; *Bowler International Unit срещу Франция*, № 1946/06, § 35, 23 юли 2009 г.). ЕСПЧ подчертава, че съгласно чл. 1 от Протокол № 1 всяка намеса на държавата чрез неин публичен орган в мирното ползване на притежанията трябва да бъде законосъобразна (вж. *Iatridis срещу Гърция* [ГК], № 31107/96, § 58, ЕСПЧ 1999-II). Това означава първо, че мерките трябва да имат основание във вътрешното право. Това също така се отнася до качеството на това законодателство, което трябва да е достъпно за заинтересованите лица и последиците от неговото прилагане да са предвидими (вж. *Beyeler срещу Италия* [ГК], № 33202/96, § 109, ЕСПЧ 2000-I). Изискването за

„законосъобразност“ по смисъла на Конвенцията също налага съвместимост с принципите на правовата държава, които изключват произвола (вж. *East West Alliance Limited срещу Украйна*, № 19336/04, § 167, 23 януари 2014). Освен това, всяка намеса в мирното ползване на притежанията трябва да постигне „справедлив баланс“ между обществения интерес и защитата на правата на отделния индивид (наред с много други, *Ünsped Paket Servisi San. Ve Tic.A.Ş. срещу България*, № 3503/08, решение от 13 октомври 2015 г., § 37). В допълнение, въпреки че чл. 1 от Протокол № 1 не съдържа изрично процесуално задължение, той следва да се тълкува в смисъл, че на лицата, засегнати от намеса в правото им мирно да се ползват от своите притежания, следва да се предостави достатъчна възможност да изложат аргументите си пред компетентните органи за целите на *ефективно оспорване* на наложените мерки, с оглед тяхната законосъобразност, обосновааност или наличие на произвол (вж.е *Yildirim*, цитирано по-горе; *AGOSI*, цитирано по-горе, §§ 54-55, §§ 58-60, и *Air Canada*, цитирано по-горе, § 46; вж. също, *mutatis mutandis*, *Arcuri and Others срещу Италия* (решение по допустимост), № 52024/99, ЕСПЧ 2001-VII, и *Riela and Others срещу Италия* (решение по допустимост), № 52439/99, 4 септември 2001 г.).

Въз основа на гореизложеното, необходимо е да се изследват общите предпоставки за допустимост на ограничението на всяко основно право, а именно – да е уредено в закон, да е насочено към обезпечаване на съществени конституционно признати блага (т.е. да е оправдано от легитимна цел), да е съразмерно (пропорционално) на съществуващата опасност за обекта на защита и да е осигурен достъп до ефективен съдебен контрол върху прилагането на това ограничение (в този смисъл вж. решение на КС № 2/2000 г., както и решение на КС № 11/2016, цитирани по-горе). Условието и редът за ограничаване на правото на собственост е уредено в особената хипотеза на въведен сигнал в ШИС и/или Интерпол в акт с ранг на закон – ал. 1 на чл. 84 ЗМВР. Тази разпоредба обаче е извън обхвата на конституционния контрол, както бе подробно отбелязано по-горе, и с оглед на това не се налага цялостно обсъждане и анализ на конституционната легитимност на материалноправните основания за изземване на вещ, за която има сигнал в ШИС или Интерпол. Достатъчно е да се отбележи, че изискването за законоустановеност е изпълнено.

По отношение на изискването за легитимна (законна) цел и пропорционалност на намесата следва да се разгледат особеностите на настоящия случай. Те се дължат на необходимостта от съобразяване от Република България на международните ѝ ангажименти като държава членка на Европейския съюз. На основание чл. 4 от Акта относно условията за присъединяване на Република България и Румъния и промените в Учредителните договори, във връзка с чл. 2 от Договора за присъединяването на Република България и Румъния (ОВ L 157, 21.6.2005; ДВ, бр. 103 – 104/2006 г.), и след Решение на Съвета от 29 юни 2010 г. относно прилагането на достиженията на правото от Шенген във връзка с Шенгенската информационна система в Република България и Румъния (2010/365/ЕС) за нашата страна възникват задължения за

опериране с Шенгенската информационна система (ШИС). Тя е създадена като една от най-важните компенсаторни мерки в областта на граничния и полицейския контрол, както и предотвратяването и преследването на престъпления. Редът за въвеждане и обработка на сигнали за лица и вещи в ШИС II се съдържа в Решение 2007/533/ПВР на Съвета от 12 юни 2007 г. относно създаването, функционирането и изпълнението на ШИС от второ поколение. Доколкото оспорваната уредба в ЗМВР се отнася до предаването и изземването на вещи, ще бъде разгледана правната рамка относно сигналите за вещи. Така Глава VIII от Решение 2007/533/ПВР регламентира целите и условията за подаване на сигнали относно лица и вещи за целите на проверките от разстояние или явните проверки, а Глава IX урежда сигналите относно *вещи за изземване или използване като доказателство в наказателно производство*. Необходимо е да се отбележи, че основен принцип на цялостната уредба на ШИС II, видно от чл. 21 на Решение 2007/533/ПВР е **пропорционалността**. Тази разпоредба изрично регламентира, че преди да подадат сигнал държавите членки определят дали случаят е *подходящ, съответстващ и достатъчно важен, за да даде основание за въвеждане на сигнала в ШИС II*. Допълнителна гаранция за правата на лицата е и изрично определеният срок за съхранение на информацията в системата, който не следва да надхвърля *времето, необходимо за постигане на целите, за които е въведен сигнала, но не повече от 5 г. за вещите по Глава VII, съответно 10 г. за вещите по Глава IX*. От изключителна важност за установяване на характера на правната уредба на въпроса е и разпоредбата на чл. 6 от Решение 2007/533/ПВР, която възприема принципа на национална отговорност на държавата членка за оперирането на собствената ѝ Национална система на ШИС II или всяка държава носи отговорност за въвеждането на сигнала в системата. Това основно правило е в основата на практиката на българските съдилища по реда на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ) при определяне на обезщетения за вреди – материални и нематериални, от неправилно въведен сигнал в ШИС II¹.

В своята практика КС на Република България е разгледал въпроса за ограничаването на правото на собственост при наличие на обществен интерес, свързан с нарушения на принципа на справедливостта в конкретната обстановка на придобиването на собствеността (решение № 18 от 14.12.1992 г. по к.д. № 24/1992 г.), включително допуска отнемане на правото на собственост без компенсация (решение № 9 от 27.07.1992 г. по к.д. № 4/1992 г.). Извършен е преглед и на процедурата по отнемане на незаконно придобито имущество, в който е изтъкната и призната „позитивната позиция на страната по отношение участието ѝ в международното сътрудничество за отстраняване на последиците от

¹ Така например с Решение № 243/18.05.2016 г. на Административен съд – гр. Плевен по адм.д. 1086/2015 г. е присъдено обезщетение на основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за неправомерни действия на органите на МВР заради неправилно въведен сигнал в ШИС II. Претенцията е отхвърлена в решение от 09.04.2015 г. на Ямболски окръжен съд по в.гр.д. № 36 по описа за 2015 г., тъй като държавата, въвела сигнала не е България. В решението се препраща към Регламент (ЕО) 1987/2006 г. на Европейския парламент и Съвета относно ШИС.

незаконно забогатяване в резултат на престъпна дейност” (решение № 13/2012 г., цитирано по-горе).

Мерките, предприети в съответствие с изисквания, произтичащи от правото на ЕС, се приемат като преследващи легитимна цел и в практиката на ЕСПЧ. В решението по делото *Bosphorus Hava Yollari Turizm ve Ticaret Anonim Sirketi v Ireland* (№ 45036/98, 30 юни 2005 г.), след детайлен преглед на източника на правото задължение и гаранциите за правата на човека, които предоставя правото на ЕС, включително чрез анализ на практиката на Съда на ЕС, ЕСПЧ заключава, че изпълнението на задълженията на държава членка на ЕС е легитимна цел и то от голямо значение (така § 150 от решението). За да приеме това ЕСПЧ се позовава на чл. 31 § 3 от Виенската конвенция за правото на договорите и своята практика (делото *Al-Adsani срещу Великобритания* [ГК], № 35763/97, § 55, ECHR 2001-XI) относно тълкуването в международното право и припомня принципа *pacta sunt servanda*. Позовавайки се на приетото в своята константна практика засилващо се значение на международното сътрудничество и свързаната с това необходимост от осигуряване на функционирането на международните организации (делото *Waite and Kennedy v. Germany* [ГК], № 26083/94, ECHR 1999-I, §§ 63 и 72, както и *Al-Adsani*, § 54, цитирано по-горе; а също и членове 234 (сега член 307) от Договора за ЕС), в заключение ЕСПЧ приема, че целта за съблюдаване на правото на ЕС от държава членка на Съюза представлява легитимна цел от общ интерес **и в контекста на изискванията на чл. 1 на Протокол № 1 към ЕКПЧ** (§150 от решението, а също така и *mutatis mutandis*, *S.A. Dangeville срещу Франция*, № 36677/97, ECHR 2002-III, §§ 47 и 55).

С оглед на всичко гореизложено, изясняването на законоустановеността на ограничението, преследването на легитимна цел и пропорционалността на мярката, води до извода, че прегледът за конституционносъобразност на атакуваните разпоредби зависи от отговора на въпроса дали засегнатите лица имат достъп до ефективен съдебен контрол. Това е така, защото „правото на съдебна защита, въпреки че не е изрично формулирано в основния закон, в рамките на по-общата постановка на чл. 56 от Конституцията трябва да се счита за принцип на правовата държава” (вж. мотиви към тълкувателно решение на КС № 14 от 2014 г.). Тук преценката преминава на плоскостта на българското законодателство, тъй като правото на ЕС от Шенген, *не урежда конкретните мерки, предприемани на национално ниво, а оставя свобода на преценката на държавите членки с оглед техните вътрешни правни традиции*.

Правилно в искането на Главния прокурор е отбелязано, че в определени хипотези на чл. 84 ЗМВР намира приложение правната регламентация, съдържаща се в Наказателно-процесуалния кодекс. Съгласно изричната норма на ал. 9 на разглежданата разпоредба от ЗМВР това са случаите на ал. 8, т. 1 – 3 на чл. 84. По отношение на правата на третите добросъвестни лица, вкл. правото им на собственост, приложение намира практиката на ЕСПЧ, в която вече бяха установени известни празноти в българското законодателство. В решението по

делото *Ünsped Paket servisi San. Ve Tic. A.Ş. срещу България* (№ 3503/08, решение от 13 октомври 2015 г.) ЕСПЧ установи, че отсъствието на възможност на дружеството-собственик на иззетата вещ за участие в проведеното наказателно производство нарушава справедливия баланс между правото на индивида и изискванията на общия интерес, което е в нарушение на чл. 1 на Протокол № 1 към ЕКПЧ (така § 47 от разглежданото решение; в същия смисъл е и заключението на ЕСПЧ относно българския НПК по делото *Микроинтелект ООД срещу България*, № 34129/03, § 47 и § 49, решение от 4 март 2014 г.).

Следователно, настоящият въпрос се отнася до ал. 6 на чл. 84 ЗМВР относно утвърждаването на протокола от прокурор, съответно постановлението по ал. 8 за връщане на вещта или евентуалното му бездействие. В своята практика КС вече е имал повод да разгледа специфични правомощия на прокуратурата, произтичащи от специален закон, като ги е разграничил от актовете и действията, които прокуратурата има в изпълнение и за осигуряване на конституционните си функции съгласно чл. 127 от Конституцията (вж. решение 11/2016 г., цитирано по-горе). Тези прокурорски актове са „извън визираните в чл. 120 от Конституцията ... Поначало те не подлежат на външен контрол за законосъобразност пред съд, освен ако такъв контрол е предвиден изрично от закона в случаите когато засягат индивидуални права и законни интереси” (в този смисъл Раздел III на решение № 7/2004 г.). Оспорваните в случая правомощия са различни по своята същност и по своя характер се приближават към правомощията, разгледани в цитираното решение на КС № 11 от 4 октомври 2016 г. В тези случаи прокурорът действа като административен орган и няма основания да се ползва от конституционен режим, различен от установения в чл. 120 от Конституцията за всички административни актове. С оглед на това актът на прокурора, както и неговото бездействие за постановяване на акт и връщане на вещта, ще подлежат на контрол по реда на Административно-процесуалния кодекс (АПК). Действително ЗМВР не предвижда специално производство за оспорване на актовете, действията и бездействието на прокурора, но редът се съдържа в АПК поради принципното положение в Конституцията на чл. 120, ал. 2, че на обжалване пред съдилищата подлежат всички административни актове, освен изрично изключените със закон.

Така ефективността на средството за защита следва да се преценява с оглед особеностите на конкретната хипотеза, а именно, че чл. 84 ЗМВР регламентира случаите, когато друга държава членка е въвела сигнала в ШИС II и вещите са издирвани **с цел изземване или използване като доказателство в наказателно производство** (чл. 38 от Решение 2007/533/ПВР, разгледан по-горе и чл. 7 от Наредба № 8121з-465 за организацията и функционирането на Националната Шенгенска информационна система на Република България, Обн., ДВ, бр. 74 от 5 септември 2014 г., изм. и доп. ДВ., бр.50 от 3 юли 2015г., изм. и доп. ДВ, бр. 68 от 30 Август 2016г.). Не е необходимо да се прави преглед на практиката на българските съдилища, тъй като както бе посочено по-горе КС основава заключенията си върху абстрактното съпоставяне на

съдържанието на законите разпоредби с предписанията на Конституцията. Необходимо е да се отбележи обаче, че по конкретен казус би било възможно ЕСПЧ да достигне до различни заключения относно ефективността на правата защита срещу актовете или бездействието въз основа на ал. 6 и ал. 8 на чл. 84 ЗМВР. Този резултат ще се дължи на неговия подход за съотнасянето на конкретната фактическа обстановка към изискванията на ЕКПЧ след провеждането на цялостен преглед на приложимите процедури и изследване на практиката на националните съдилища по прилагане на законодателството, която също е обект на доказване в производството пред ЕСПЧ (така *Doran v. Ireland*, № 50389/99; *Andrášik and Others v. Slovakia*, № 57984/00; *Di Sante v. Italy*, № 56079/00; *Giummarra and Others v. France*, № 61166/00 и др.). В светлината на практиката на ЕСПЧ поставените въпроси би могло да се разгледат и с оглед изискванията на чл. 6 от ЕКПЧ относно правото на достъп до съд и правото на справедлив съдебен процес в разумен срок.

УВАЖАЕМИ ГОСПОЖИ И ГОСПОДА КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

С оглед на гореизложеното и предвид волята на законодателя, заложената в оспорваните ал. 6 и ал. 8 на чл. 84 ЗМВР, за уреждане на отношенията, произтичащи от ангажиментите на Република България от правото на ЕС в областта на Шенген, съблюдаването на които представлява основно конституционно начало на нашата държава (чл. 4, ал. 3 от Конституцията), споделяме виждането, че създадената правна уредба не се отклонява от конституционните правила и принципи и съответства на чл. 1 от Протокол № 1 към Европейската конвенция за правата на човека.

Същевременно припомняйки си принципа за съхраняващото закона тълкуване, изведен от Конституционния съд на Република България в мотивите на решение № 2/2009 г. по к.д. № 1/2009 г., смятаме, че в случай на установяване на възможност за предизвикване на противоконституционно приложение на оспорваните законови разпоредби, КС може да предотврати това явление чрез извеждане в мотивите на своето решение на конституционно дължимото съдържание на оспорваните норми.

София, 17 февруари 2017 г.

17.2.2017 г.

X

ЛЮБОМИР ИВАНОВ
ЗА МИНИСТЪР (заповед № 95-00-79/16.02.17)